

Arrest

nr. 166 836 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BIBAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 september 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met mevrouw E. M., van Belgische nationaliteit.

1.2 Op 3 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 4 november 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

(...)

Commentaar: Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 07/09/2015 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A(...) U(...), geboren op (...), van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote, M(...) E(...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijk dat op 12/11/2014 in Turkije werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat de echtgenote in casu de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Een eerste aanvraag tot visum gezinshereniging werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd op 03/04/2015 daar betrokkenen niet voldeden aan de leeftijdsvoorwaarden.*
- Door de dienst Vreemdelingenzaken werd op 07/04/2015 een schrijven gericht naar het Parket te Antwerpen ten einde hun advies te bekomen betreffende bovenstaand huwelijk.*

De volgende elementen wezen erop namelijk op dat het vermoedelijk gaat om een schijnhuwelijk dat enkel tot doel heeft om een verblijfsrechtelijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde, te verkrijgen:

" Op 19/09/2014 diende de heer A(...) U(...) een aanvraag tot visum Kort Verblijf in. Betrokkene verklaarde barman te zijn in een hotel waar hij gedurende het zomerseizoen tewerkgesteld is. Hij heeft 11 broers en zussen waarvan 2 in Frankrijk en 1 in België. Hij verklaarde in België zijn vriendin te willen bezoeken.

" Mevrouw M(...) E(...) schreef op 03/11/2014 de dienst Kort Verblijf aan waarin zij meedeelde dat zij op 08/11/2014 zal vertrekken om een week bij de heer A(...) U(...) en zijn ouders zal verblijven. Het plan is dat hij daarna mee met haar naar België komt voor twee weken. Zo krijgt hij de kans om kennis te maken met haar familie en mee de 80ste verjaardag van haar grootvader te vieren. Daarna zal hij terug

naar V(...) vliegen naar zijn ouders, om dan begin december terug te keren naar A(...) en zijn werk daar terug te hervatten.

-> er werd geen enkele melding gemaakt van een voorgenomen huwelijk in Turkije tussen betrokkenen.

“ De visumaanvraag kort verblijf werd geweigerd op 07/11/2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken.

“ 5 dagen na de weigering van het visum gezinshereniging huwden betrokkenen huwden op 12/11/2014 in Turkije. 1 maand later diende de heer A(...) U(...) een aanvraag gezinshereniging in. Bij de indiending van de visumaanvraag verklaarde betrokkene het volgende:

o Hij verklaarde dat een eerdere visumaanvraag geweigerd werd. Tijdens dit verblijf in België had hij reeds plannen om met mevrouw te huwen in België, maar hij diende zijn plannen te wijzigen gezien de weigering van het visum.

o Betrokkene heeft 11 broers en zussen, waarvan 2 in Frankrijk en 1 in België. Hoe zijn broer zich in België regulariseerde weet hij niet.

o Betrokkenen ontmoetten elkaar op 05/08/2013 in Turkije. De heer A(...) U(...) werkte als barman in een hotel. Mevrouw was er voor een week met vakantie en betrokkenen starten hun relatie binnen de paar dagen.

o In februari 2014 kwam mevrouw met haar zus op vakantie; in mei 2014 keerde zij naar Turkije met haar ouders waar ze verbleven in het hotel waar hij tewerkgesteld was en in november 2014 reisde zij alleen naar Turkije.

o Betrokkene verklaarde dat zijn schoonmoeder een zakenvrouw is die veel mensen kent en zij hem beloofde een job voor hem te vinden bij vrienden die een restaurant hebben.

o Er vond geen huwelijksfeest plaats, geen hennafeest.

o Betrokkene verklaarde Engels te spreken.

o Door de diplomatieke post te A(...) werd een schriftelijk interview, in het Engels gezien de heer A(...)U(...) hier de voorkeur aan gaf, afgenomen waaruit volgende elementen gebleken zijn:

“ Waar mevrouw geboren is, weet hij niet.

“ Hij ontmoette mevrouw haar ouders in 'C(...)V(...) S(...)'.

“ Hoeveel broers en zussen mevrouw heeft, weet hij in dit interview niet. Op de vraag de namen, ontmoetingsdata,... van deze personen weer te geven, gaf hij aan dat hij niet wenste te antwoorden op deze vraag.

“ De gemeenschappelijke taal tussen betrokkenen is het Vlaams.

“ Er waren geen getuigen bij het huwelijk.

“ Betrokkenen droegen geen specifieke huwelijkskledij op hun huwelijk.

“ Op de vraag welke gewoontes van zijn echtgenote hij graag en minder graag heeft, antwoordde hij niet.

“ Hij antwoordde ook niet op de vraag over welk onderwerp betrokkenen het liefst met elkaar praatten.

“ Hij weet niet of zijn echtgenote huurder of eigenaar is van een pand.

“ Betrokkenen gingen niet op huwelijksreis.

“ Hij weet niets mee te delen over de gezondheidstoestand van zijn echtgenote.

“ Betreffende mevrouw haar personalia (lengte, gewicht,...) antwoordde hij niet te willen antwoorden op deze vraag.

“ Mevrouw haar telefoonnummer weet hij niet.

“ Hij weet mevrouw haar Facebook naam, maar niet haar profielfoto. Nochtans verklaarde hij te communiceren via Facebook, telefonie, what's app,...

- Op 09/07/2015 verleende het Parket te Antwerpen een negatief advies betreffende de erkenning van het huwelijk.

- Betrokkene diende een nieuwe visumaanvraag gezinshereniging in op 07/09/2015. Uit deze aanvraag zijn volgende elementen gebleken:

o Ondanks het negatief advies van het Parket te A(...), werd het huwelijk, na een gesprek tussen mevrouw M(...) en de burgemeester van W(...), erkend door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand in W(...). Er werd geen verdere elementen voorgelegd waarop de ambtenaar van de Burgerlijke Stand zich verder op baseerde (geen overzicht van het gesprek).

o De nieuwe visumaanvraag bevatte een interview waaruit volgende elementen gebleken zijn:

“ Op de vraag om algemene informatie te geven over mevrouw, antwoordde hij in de eerste plaats over zichzelf. Er werd geen antwoord gegeven op de vraag om de eerste ontmoeting met zijn schoonouders te beschrijven.

“ Op 12/11/2014 zou het huwelijksfeest gehouden zijn. Hier was alleen familie van mijnheer aanwezig. In het vorige interview verklaarde hij echter dat er geen huwelijksfeest was.

“ De gemeenschappelijke taal tussen betrokkenen is het Engels. In het vorig interview verklaarde hij dat dit het Vlaams was.

“ De vraag wie de getuigen waren bij het huwelijk laat hij open.

“ Betrokkenen droegen geen specifieke huwelijkskledij op hun huwelijk.

“ Op de vraag welke gewoontes van zijn echtgenote hij graag en minder graag heeft, antwoordde hij niet.

“ Betrokkenen gingen niet op huwelijksreis.

“ Hij weet niets mee te delen over de gezondheidstoestand van zijn echtgenote.

“ Op de vraag hoeveel broers en zussen hij heeft en of mevrouw deze al ontmoette; antwoordde hij niet.

“ Er werden door betrokkenen 2 usb sticks voorgelegd waarop foto's en video's staan van de ontmoetingen van betrokkenen. Het valt op dat bij iedere reis de zus van mevrouw aanwezig is.

Op basis van bovenvermelde elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 30/10/2015 wederom het advies te vragen aan de Procureur des Konings te A(...) in verband met de erkenning van dit buitenlandse huwelijk in België;

In zijn advies van 02/11/2015 stelt de Procureur des Konings dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

“Verwijzend naar uw dossier met referentie in rubriek vermeld, heb ik de eer u mee te delen dat met betrekking tot het schijnhuwelijk van U(...) A(...) geboren te Turkije op (...) van Turkse nationaliteit en M(...) E(...) geboren te (...) op (...) van Belgische nationaliteit op 12 november 2014 te Turkije er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen.

Uit het verhoor van de vrouw door de lokale politie en uit het interview afgenomen door de diensten van de ambassade en de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk:

- *gebrekkige of geen gemeenschappelijke taal: volgens mevrouw spreken ze een mengeling van Engels, Turks en Nederlands. Tijdens het interview naar aanleiding van de visumaanvraag op de diplomatieke post in Ankara werd echter vastgesteld dat de kennis van het Engels van meneer zeer beperkt is. Dit blijkt ook duidelijk uit de ingevulde vragenlijsten. Een aantal vragen kan hij duidelijk niet verstaan, en de antwoorden die hij schrijft zijn in gebrekkig Engels geformuleerd. Volgens de diplomatieke post kan meneer ook geen Nederlands. Het is dus maar de vraag hoe goed betrokkenen met elkaar kunnen communiceren en of ze op deze manier werkelijk diepgaande gesprekken kunnen hebben. Meneer legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over welke taal ze gebruiken, Nederlands of Engels.*
- *personalia: gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens: mevrouw meent dat R(...) in M(...) de nonkel is van meneer die niet gehuwd is, terwijl het zijn broer is die wel gehuwd is. (heeft meneer hierover gelogen tegen mevrouw?) Meneer kan weinig vertellen over de broers en zussen van mevrouw, haar werk, de woning waar ze thans verblijft, haar gezondheid... Volgens mevrouw heeft meneer maar 6 broers/zussen, terwijl hij er 11 heeft. Meneer kan niet zeggen over de gezondheidstoestand van mevrouw. Hij kan ook niet vertellen welke gewoontes van mevrouw hij wel of niet graag heeft.*
- *tegenstrijdige verklaringen: meneer vulde op de vragenlijst in dat hij geen littekens heeft, terwijl hij volgens mevrouw een groot litteken heeft op zijn been ten gevolge van een ongeval met een bromfiets begin 2015.*
- *verschil in religie: meneer is moslim maar zou volgens mevrouw niet strikt zijn, zo zou hij roken en drinken. Ze hebben ook reeds een seksuele relatie sinds februari 2014. Mevrouw zou zich niet moeten bekeren.*
- *strijdigheid met culturele tradities (geen huwelijksfeest, verloving, bruidsschat, samenwonen voor huwelijk terwijl men zelf religie als argument gebruikt,...): strijdig met de islam hebben betrokkenen sinds februari 2014 al een seksuele relatie zonder dat er een religieus huwelijk aan is voorafgegaan. Ze hebben ook nog geen groot huwelijksfeest gehouden, en geen hennafeest. Er zou een groot feest gegeven worden als meneer een visum krijgt, al is de vraag dan wat er gevierd wordt, het huwelijk zelf of de verblijfsvergunning van meneer. Meneer verklaarde tijdens zijn tweede interview op de ambassade vreemd genoeg dat er wel een huwelijksfeest zou geweest zijn, op 12 november 2014, waarop enkel zijn familie aanwezig was. Mevrouw legde foto's voor van deze periode, maar niet van een feest. Op het ogenblik van het wettelijk huwelijk droeg geen van beiden feestkledij. Het lijkt een formaliteit, om meneer naar België te kunnen halen.*
- *desinteresse?: meneer kan niet vertellen waar en wanneer het huwelijk is doorgegaan en wie aanwezig waren. Hij kan ook niet antwoorden op de vraag welke gewoontes ze hebben en welke gespreksonderwerpen ze vaak behandelen. Volgens mevrouw is meneer iemand die vaak grappig is en speels. Zo probeert hij zijn verdriet te verbergen met humor. Hij lijkt de relatie en het huwelijk ook niet serieus te nemen doordat hij zo veel vragen over mevrouw, hun huwelijk en gewoontes niet kan of wil beantwoorden.*
- *reeds familie in Europa: Meneer heeft reeds verschillende familieleden in Europa wonen, 3 zussen/broers waarvan 2 in Frankrijk en 1 in België (R(...)). Zijn ouders hebben geen warm water thuis, en meneer verblijft samen met 2 andere collega's op 1 kamer in een appartement voorzien door het hotel waar hij werkt. Meneer weet dat de leefomstandigheden en inkomsten in België beter zijn dan in Turkije.*

Mevrouw heeft zeker wel de intentie om een duurzame relatie op te bouwen met meneer, ze heeft haar familie meegenomen naar Turkije om heilige laten kennismaken, haar ouders steunen haar, meneer mag mee bij hen intrekken om te sparen voor een eigen woning, en via haar moeder werd reeds een job gezocht voor meneer. Wat de intenties van meneer heeft mijn ambt echter zware twijfels. Hij heeft reeds enkele broers/zussen in Europa wonen en weet dat de leefomstandigheden hier beter zijn. Hij kan niet

veel over mevrouw en over zijn huwelijk vertellen, wellicht omdat dit hem niet zo interesseert. Er werd ook nog geen groot huwelijksfeest gehouden, zoals nochtans gebruikelijk is in zijn cultuur.

Overeenkomstig artikel 21WIPR wordt de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is niet de openbare orde. (Openbare orde)

Partijen beroepen zich op het door hen afgesloten huwelijk om verblijfsrechten verbonden aan het statuut van gehuwde te bekomen.

Art. 146 bis EW bepaalt echter dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemming tot het huwelijk, uit het geheel van de omstandigheden (zie boven), blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Vermits het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel, uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat Instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale Openbare orde.

Gelet het feit dat uit hogervermelde concrete elementen blijkt dat het huwelijk er in casu kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch wel op het verschaffen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan de man, verleent mijn ambt negatief advies."

Uit het voorgaande blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

In het licht van deze elementen verleent de Procureur des Konings bijgevolg een negatief advies wat betreft de erkenning van dit huwelijk.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

- Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40, 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek *juncto* artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het Wetboek IPR). In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending

aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar synthesesamenvatting met betrekking tot het eerste middel het volgende uiteen:

“Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 40bis en artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Artikel 40 bis §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt o.a. : (...)

Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het recht op gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Dit artikel verwijst uitdrukkelijk naar de familieleden vermeld in artikel 40 bis §2 eerste lid, 1° tot 3°.

Het artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden die de Belgische onderdaan dient te aan te tonen, namelijk: (...)

De erkenning van het huwelijk door de gemeentelijke ambtenaar was an sich het duidelijkste bewijs dat er genoeg redenen waren om aan te nemen dat de argumenten zoals opgesteld in het negatieve advies van het openbaar ministerie geen correcte weergave van de feiten waren.

Daarenboven, de beslissing dat het in casu een schijnhuwelijk betreft en het huwelijk niet kan erkend worden op basis van art. 146bis B.W. druist regelrecht in tegen de erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Wuustwezel.

Immers, verzoeker en zijn echtgenote mochten er van uitgaan dat, gelet op de erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand, op uitdrukkelijk aangeven van de burgemeester van Wuustwezel, een correcte beslissing was. Het overschrijven van het huwelijk in de registers van de burgerlijke stand was daar de bevestiging van.

Het is tegen alle beginselen van behoorlijk bestuur om beslissingen, rechtsgeldig genomen en tot stand gekomen, zonder enige extra basis tot informatie te negeren en er zich niet conform naar te gedragen. Met andere woorden: door het erkennen van het huwelijk, door de burgemeester van de gemeente werd het advies van het openbaar ministerie niet gevolgd.

Men mag er van uitgaan dat dit niet lichtzinnig gebeurd en dat de argumenten, aanvankelijk aangehaald in het negatief advies, weerlegd zijn geweest in het gesprek dat plaatsvond tussen de burgemeester en mevrouw M(...).

Uiteindelijk is de draagwijdte van een advies louter adviserend. De ambtenaar van de burgerlijke stand mag oordelen, tegen dat advies in, voor zover er naar zijn of haar mening afdoende redenen dan wel argumenten zijn die ingaan tegen het voormelde advies.

De stelling dat het Turkse huwelijk op grond van art. 146bis B.W. niet zou mogen erkend worden is in casu niet meer aan de orde, het huwelijk werd immers wel erkend, op basis van de informatie verkregen door het gesprek met mevrouw M(...), in combinatie met de gegevens uit het advies van het openbaar ministerie dd. 9 juli 2015.

Het vermeende 2e advies van het openbaar ministerie, bevat geen nieuwe gegevens en is een zuivere kopie van het eerste advies. Dit kan ook niet anders, gelet op de korte termijn waarbinnen er geadviseerd werd. Verzoeker werd dan wel opnieuw gehoord, dit verhoor vond plaats in de engelse taal, daar waar het Engels dat verzoeker spreekt wel voldoende is om een gesprek aan te gaan, voor diepgaandere vragen is dit wellicht niet aangewezen en worden vragen, als ook de antwoorden, wellicht fout geïnterpreteerd.

In zoverre de raad zich niet kan en mag uitspreken over het feit ten gronde of er nu sprake is van een schijnhuwelijk of niet, de Raad kan wel oordelen dat, het bestempelen van een huwelijk, als zijnde een

schijnhuwelijk, nadat de erkenning door de bevoegde overheid reeds gebeurd is en dit op basis van quasi hetzelfde negatieve advies van het openbaar ministerie, een beslissing is contra legem.

Artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte kent deze bevoegdheid expliciet toe aan de Rechtbank van Eerste Aanleg. Deze piste is echter niet aan de orde daar de buitenlandse akte werd erkend door de bevoegde instantie.

In de nota van verwerende partij wordt aangestipt dat, nadat het huwelijk werd ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand te W(...), concluant een schrijven kreeg waarbij vermeld stond dat het erkennen van het huwelijk niet betekende dat concluant automatisch een visum zou krijgen.

Welnu, dergelijke melding kan uiteraard op verschillende manieren worden geïnterpreteerd.

De juiste interpretatie is deze waaruit men moet afleiden dat de erkenning van het huwelijk wel een feit is maar dat, om tot een effectieve gezinshereniging te komen, men uiteraard nog steeds een aanvraag moet indienen om een visum te bekomen.

Concluant is er ook niet van uitgegaan dat hij automatisch een visum zou krijgen, hij heeft, na de erkenning van zijn huwelijk met mevrouw M(...) een nieuwe aanvraag gedaan.

Waar concluant wél mocht van uitgaan, is dat zijn huwelijk met mevrouw M(...), nu erkend door de Belgische overheden, niet meer in vraag zou gesteld worden in de beslissing om al dan niet een visum te verlenen.

Echter, blijkbaar werd de beslissing van de burgemeester van W(...), om het bewuste huwelijk te erkennen, volledig genegeerd en werd een 'nieuw' advies van de Procureur des Konings gevraagd, een advies die nota bene identiek was aan het advies dat uiteindelijk voor de burgemeester van W(...) geacht werd afdoende weerlegd te zijn tijdens zijn gesprek met mevrouw M(...).

Deze gang van zaken impliceert een volledige negatie van de bevoegdheid van een burgemeester en brengt dermate rechtsonzekerheid met zich mee dat dergelijke manier van werken onmogelijk kan aanvaard worden.

Indien men het advies van de Procureur des Konings hoger inschat dan het oordeel van de beslissingsnemende overheid, dan moet dit duidelijk zo gestipuleerd worden en niet langer als louter adviserend bestempeld worden."

Zij zet in haar synthesememorie met betrekking tot het tweede middel het volgende uiteen:

"De Raad dient natuurlijk wel conform artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de wettigheid te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van de artikelen 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet en dient na te gaan of de motivering van de bestreden beslissing draagkrachtig is teneinde het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker te weigeren (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Dit brengt ons bij de motivering van het feit dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Hiervoor roept men de toepassing in van art. 146bis van het burgerlijk wetboek.

De reden om het visum gezinshereniging te weigeren zou het feit zijn dat de heer A(...) enkel gehuwd zou zijn met mevrouw M(...) met het oog op het verblijfsrechtelijk voordeel dat daaraan gekoppeld is/kan zijn.

Niets is echter minder waar, de argumenten, aangehaald in het advies van het Openbaar Ministerie, kunnen als volgt weerlegd worden:

- *Huwelijksfeest: er was wel degelijk een ceremonie teneinde het huwelijk te 'vieren'. In overleg hadden betrokkenen besloten pas het echte huwelijksfeest te houden eens de familie van mevrouw M(...) erbij kon zijn. Het overlijden van de grootmoeder langs vaderszijde van mevrouw M(...) en de afwezigheid van haar familie maakte van het huwelijk op zich niet direct het uitbundige feest dat*

men misschien zou verwachten. Doch, dit doet geen afbreuk aan de oprechtheid waarmee het huwelijk door beide partijen werd aangegaan.

- *Gemeenschappelijke taal:* partijen geven aan dat zij een mengeling spreken van Engels en Nederlands. Verzoeker werkt reeds enige tijd in een hotel waardoor hij de basis van de Engelse taal machtig was. Dat dit geen doorgedreven taalkennis betreft zijn partijen zich van bewust, een interview afleggen in het Engels is dan ook geen sinecure. Deze keuze had verzoeker wellicht beter niet gemaakt. Doch, dit neemt niet weg dat partijen zich onderling wel verstaanbaar kunnen maken.
- *Tegenstrijdige verklaringen:*
Er wordt geoordeeld dat er tegenstrijdige verklaringen zijn tussen de heer A(...) en mevrouw M(...). Zo verklaart mevrouw M(...) dat hij een litteken heeft op zijn been ten gevolge van een ongeval met een bromfiets begin 2015.
De ondervraging van de heer A(...) had plaats op 9 december 2014, de ondervraging van mevrouw M(...) op 29 mei 2015. Van enige tegenstrijdigheid is hier dan ook geen sprake! Medisch attest wordt ook gevoegd en kan als bewijs dienen (stuk 7)
- *Huwelijksreis:* Ook hier kan men stellen dat de omstandigheden van die aard zijn dat een huwelijksreis beter gepland wordt op een ander ogenblik. De heer A(...) kan momenteel alleen een visum krijgen om naar gevarenlanden te vliegen: Syrië, Irak, Iran,... Niet direct aantrekkelijke bestemmingen om de wittebroodsweken te vieren.... Dit kan dan ook bezwaarlijk als argument weerhouden worden waaruit een schijnhuwelijk kan afgeleid worden...
- *Broers en zussen:* De samenstelling van het gezin van de heer A(...) is inderdaad niet eenduidig. Blijkbaar waren zijn ouders, bij de geboorte van hun oudste kind, erg jong en werden de oudste kinderen ingeschreven bij de grootouders van verzoeker. Dit resulteert in het feit dat officieel er minder broers en zussen zijn dan officieus. Voor verzoeker is het niet vanzelfsprekend om hierover oprecht te antwoorden aan de overheidsinstanties (zeker in Turkije), hij kan uiteraard niet inschatten of zijn ouders hiermee in de problemen zouden kunnen geraken. Dit maakt inderdaad dat er verschillen zijn in de verklaring van mevrouw M(...) en de heer A(...). Doch, wederom geen indicatie dat het om een schijnhuwelijk zou gaan.
- *Geen melding voornemen te huwen in Turkije:* Aangezien het voor partijen pas een echt huwelijk met festiviteiten zou zijn eens beide families aanwezig konden zijn, was de melding van het voornemen te huwen niet aan de orde. Dit leek voor partijen ook geen noodzakelijk gegeven om te melden. Niet dat zij dit niet belangrijk vinden maar wel irrelevant voor de instanties op dat moment.
- *Erkenning huwelijk in België:* Men kan er onmogelijk om heen dat het huwelijk tussen de heer A(...) en mevrouw M(...) dat werd afgesloten op 12 november 2014 in Turkije, hier in België een de plano erkenning gekregen heeft door de burgemeester van de gemeente Wuustwezel. Inderdaad tegen het advies van het openbaar ministerie in. De burgemeester had immers, na het ontvangen van het negatief advies nog een gesprek gehad met mevrouw M(...) waarbij de argumenten, door het openbaar ministerie aangehaald werden weerlegd. Men mag er van uitgaan dat dergelijke beslissing door een burgemeester niet lichtzinnig zal genomen worden, maar weloverwogen. In een gemeente als Wuustwezel kent een burgervader zijn bewoners vaak nog beter dan in grootsteden, waardoor er ongetwijfeld een betere inschatting kan worden gemaakt van de omstandigheden en drijfveren van mensen.

Dat de relatie tussen betrokkenen nog geen jarenlange historiek kent is correct, dat de contacten die er zijn steeds onderbroken worden door periodes waarbij ze niet samenzijn en dat zij dan aangewezen zijn op de communicatiemiddelen die heden ten dage legio zijn staat buiten kijf. Doch wederom is dit geen reden om er van uit te gaan dat de bedoelingen van verzoeker enkel van verblijfsrechtelijk aard zouden zijn.

Het is frappant te moeten vaststellen dat men blijkbaar verwacht dat in dergelijke situatie een jong koppel elkaar na 2 jaar beter kent dan na een veelvoud van die tijd in elkaars constante aanwezigheid. Het moge duidelijk zijn dat het hier gaat om een jong koppel (die slechts enkele maanden verschillen in leeftijd) die op legale manier samen wil zijn om zo hun relatie verder uit te bouwen. Deze kans wordt hun blijkbaar niet gegund.

Bovenstaande in acht genomen doet besluiten dat art. 146bis B.W. compleet ten onrechte van toepassing werd verklaard.

Benevens het feit dat het in casu om een oprecht huwelijk gaat en geenszins een schijnhuwelijk betreft wil verzoeker hier nog aan toevoegen dat ook de voorwaarden om naar België te mogen komen voldaan zijn.

Immers, mevrouw M(...) heeft een vaste job waarbij zij ongeveer 1.300,00 euro netto verdient per maand (stuk 4a). Daarnaast woont zij nog thuis bij haar ouders, in een ruime woning waar verzoeker initieel bij in zal mogen trekken en voldoet aan de vereisten van voldoende huisvesting (stuk 6) . Het jonge koppel wil immers eerst wat sparen alvorens zich te settelen en een eigen woning te kopen dan wel te huren. Ook dit kan bezwaarlijk als een 'slecht teken' gezien worden.

In de nota van verwerende partij wordt gewag gemaakt van het feit dat de Belgische Staat wel degelijk bevoegd is om het huwelijk, waarop conculant zich beroept om een verblijf aan te vragen, te toetsen aan art. 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

Welnu, dit is inderdaad zo, conculant betwist dit geenszins.

Maar deze toetsing van het huwelijk aan art. 146bis van het Burgerlijk Wetboek gebeurde reeds en het resultaat daarvan was te lezen in het advies van de Procureur des Konings dd. 9 juli 2015.

Daarna werd, voormelde advies indachtig en er ter dege van op de hoogte, door de burgemeester van Wuustwezel, een beslissing genomen, namelijk om het huwelijk tussen conculant en mevrouw M(...), toch te erkennen.

Daar waar het parket wellicht meende te kunnen adviseren dat, na de toetsing aan art. 146bis Burgerlijk Wetboek, er voldoende reden was om er van uit te gaan dat het in casu om een schijnhuwelijk ging, besliste de burgemeester van Wuustwezel daar anders over, zich bewust van het advies van het openbaar ministerie.

Daarna volgde een nieuwe aanvraag voor een visum, waarna er op 2 november 2015 opnieuw het negatieve advies volgde van de Procureur des Konings.

Het weze benadrukt dat dit 2e negatieve advies een loutere copij was van het eerste (dd. 9 juli 2015) en er geen neiwue gegevens werden gevonden dan wel gevraagd aan betrokken partijen. De moeite werd zelfs niet genomen om mevrouw M(...) werd opnieuw te horen.

Men kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat er een 'nieuw' gefundeerd advies werd verleend, integendeel.

Daarenboven, het huwelijk werd, eens getoetst aan art. 146bis Bugherlijk Wetboek, erkend door de Belgische overheid, het kan niet de bedoeling zijn om, zonder wettige reden, deze toetsing opnieuw te doen en plotsklaps een andere beslissing voor waar te houden."

Zij zet in haar synthesesmemorie met betrekking tot het vierde middel het volgende uiteen:

"Voormelde artikelen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan

herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat een dergelijke beslissing een enorme impact heeft op het leven van de betrokkene. De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde formele motiveringsplicht heeft als doel de rechtsonderhorige in staat te stellen op grond van de motivering te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hij zich op nuttige wijze kan verweren en kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het spreekt voor zich dat het voor een rechtsonderhorige onbegrijpelijk is dat een beslissing (erkenning huwelijk) plotsklaps en op basis van dezelfde informatie en achtergrondgegevens, door een andere beslissing teniet wordt gedaan zonder dat hij duidelijk uitgelegd krijgt wat er precies voor zorgt dat er een andere beslissing genomen wordt. Bovendien krijgt hij in dergelijk geval niet meer de kans om de beslissing dat het in casu om een schijnhuwelijk zou gaan ten gronde aan te vechten.

Dit schendt vanzelfsprekend de principes van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Stellen dat men, in tegenstelling tot de erkennende overheid wel vindt dat het om een schijnhuwelijk gaat, daar waar er aanvankelijk werd gesteld dat het huwelijk werd erkend, mist elke vorm van consistentie. Dit is een manier van beslissingsvorming die ten allen prijze moet worden tegengegaan, dit geeft immers blijk van willekeur en geeft onzekerheid en onduidelijkheid aan de rechtsonderhorigen en kan in een democratisch rechtssysteem niet getolereerd worden."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste, tweede en vierde middel samen behandeld.

3.1.2 De *in casu* bestreden beslissing, een weigering tot afgifte van een visum gezinshereniging, steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, daar de gemachtigde, met toepassing van de artikel 27 *juncto* artikel 21 van het Wetboek IPR *juncto* artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, het huwelijk dat op 12 november 2014 in Turkije werd afgesloten tussen de verzoekende partij en mevrouw E. M., van Belgische nationaliteit, niet erkent.

Voormeld artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar. (...)"

Het in de vorige bepaling aangehaalde artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...)"

Voormeld artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek luidt als volgt:

"Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

Voormeld artikel 27 van het Wetboek IPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)

Voormeld artikel 21 van het Wetboek IPR bepaalt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

In de mate dat de verzoekende partij de door haar in het kader van het tweede middel aangevoerde schending uitdrukkelijk stoelt op het gegeven dat haar huwelijk met mevrouw M. geen schijnhuwelijk zou zijn, en tevens in de mate dat ook het betoog van de verzoekende partij in het kader van het eerste en het vierde middel kan worden gelezen als het betwisten van de vaststelling door de gemachtigde dat sprake is van een schijnhuwelijk, wijst de Raad op het volgende.

De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, *in casu* een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, *in casu* “1° vorderingen betreffende de staat van personen”, staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek IPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank. Zodoende dient de verzoekende partij tegen het onderdeel van de thans bestreden beslissing dat betrekking heeft op de weigering *an sich* tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte een beroep in te stellen bij de familierechtbank en heeft de Raad wat dit aspect van de bestreden beslissing betreft geen rechtsmacht. Het eerste, tweede en vierde middel zijn, in de mate dat de verzoekende partij de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde betwist en de Raad ertoe noopt zich hierover uit te spreken, dan ook onontvankelijk (*cf.* RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878; RvS 8 maart 2002, nr. 104.512).

De vaststelling dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde, neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van de afgifte van een visum lang verblijf en aldus onder meer kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing afdoende is om de afgifte van een visum lang verblijf in het kader van een gezinshereniging aan de verzoekende partij te weigeren (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

De verzoekende partij benadrukt in het kader van zowel het eerste als het tweede als het vierde middel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Wuustwezel de buitenlandse huwelijksakte reeds erkende en dat het huwelijk werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Zij meent dat het *contra legem* is dat de gemachtigde naderhand het huwelijk als een schijnhuwelijk beschouwt en de erkenning van de Turkse huwelijksakte weigert. De Raad wijst erop dat ingevolge artikel 27 van het Wetboek IPR, elke administratieve overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden van oordeel is dat een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren. *In casu* is de gemachtigde aldus gerechtigd om bij de uitoefening van zijn bevoegdheid om een visum gezinshereniging al dan niet toe te kennen, de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek IPR te weigeren wanneer hij meent

dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het Wetboek IPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het Wetboek IPR. *In casu* oordeelde de gemachtigde dat uit de in de bestreden beslissing aangehaalde concrete elementen blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk kennelijk niet gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Hij verwijst vervolgens naar het negatief advies van 2 november 2015 van de procureur des Konings en geeft aan dat “(h)et huwelijksinstituut (...) een wezenlijk bestanddeel uit(maakt) van het Belgisch rechtsbestel en een miskennen van dat instituut (...) een schending (kan) uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek Internationaal privaatrecht)”. De gemachtigde besluit dat de erkenning van dit huwelijk bijgevolg zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. De verzoekende partij betwist in haar synthesesmemorie de vaststelling dat überhaupt sprake is van een schijnhuwelijk – de Raad benadrukt nogmaals dat hij zich hierover niet kan uitspreken – en het gegeven dat de gemachtigde zich opnieuw zou kunnen uitspreken over de al dan niet erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, wanneer deze akte reeds erkend werd door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand. Aangezien artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek IPR de bevoegdheid tot erkenning echter toevertrouwt aan “alle overheden”, doet de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel heeft erkend, geen afbreuk aan de bevoegdheid van de gemachtigde om, met toepassing van het bepaalde in voormeld artikel 27, § 1, eerste en tweede lid en vervolgens met toepassing van artikel 21 van het Wetboek IPR, gelet op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, deze erkenning te weigeren. De Raad stelt in dit verband vast dat de verzoekende partij geenszins aanvoert dat de gemachtigde artikel 27 van het Wetboek IPR op zich foutief zou hebben toegepast. Ook benadrukt de Raad in dit verband nogmaals dat de verzoekende partij in geval van tegenstrijdige beslissingen van Belgische overheden, zoals *in casu* een erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand enerzijds en een weigering tot erkenning van diezelfde buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde anderzijds, de mogelijkheid heeft om overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek IPR een beroep tegen de weigering in te stellen bij de familierechtbank, die bevoegd is om over te gaan tot een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte, indien deze aan de in voormeld artikel 27 vervatte voorwaarden voldoet.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij zodoende niet gevolgd worden in haar betoog dat ze ervan mocht uitgaan dat haar door de ambtenaar van de burgerlijke stand erkende huwelijk niet meer in vraag zou kunnen worden gesteld in de beslissing van de gemachtigde om al dan niet een visum gezinshereniging toe te kennen en dat “deze gang van zaken” “een volledige negatie van de bevoegdheid van een burgemeester” impliceert en rechtsonzekerheid met zich meebrengt.

In de mate dat de verzoekende partij nog kritiek levert op het tweede advies van de procureur des Konings (met name het advies van 2 november 2015) waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat een loutere kopie zou zijn van het eerste advies van 9 juli 2015, dient erop gewezen te worden dat deze kritiek niet alleen betrekking heeft op het onderdeel van de bestreden beslissing dat de weigering van de erkenning van het buitenlands huwelijk aangaat – de Raad benadrukt nogmaals dat hij in dit verband geen rechtsmacht heeft –, maar tevens dat de adviezen van de procureur des Konings niet het voorwerp van voorliggend beroep uitmaken, zodat de Raad zich hierover hoe dan ook niet kan uitspreken.

In de mate dat de verzoekende partij in het kader van het tweede middel nog betoogt dat zij voldoet aan de voorwaarden om naar België te mogen komen, zoals het feit dat mevrouw M. een vaste job heeft en dat de woning die zij zal betrekken, voldoet aan de vereisten van voldoende huisvesting, dient erop gewezen te worden dat dit betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing is immers niet gestoeld op de vaststelling dat de verzoekende partij niet zou voldoen aan de voorwaarden die in artikel 40ter van de vreemdelingenwet worden gesteld met betrekking tot de bestaansmiddelen en de voldoende huisvesting, maar wel op de vaststelling dat de buitenlandse huwelijksakte niet wordt erkend.

In de mate dat de verzoekende partij in het vierde middel nog een schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt ze een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat het voor een rechtsonderhorige onbegrijpelijk is *“dat een beslissing (erkenning huwelijk) plotsklaps en op basis van dezelfde informatie en achtergrondgegevens door een andere beslissing wordt teniet gedaan”* zonder dat ze duidelijk uitgelegd krijgt wat er precies voor zorgt dat een andere beslissing wordt genomen en er sprake is van gebrek aan consistentie om in tegenstelling tot de erkennende overheid te stellen dat het om een schijnhuwelijk gaat, lijkt zij aan te voeren dat de opgenomen motivering niet afdoende is. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet, met verwijzing naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en de artikelen 21 en 27 van het Wetboek IPR, waarom het huwelijk *in casu* niet erkend kan worden. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de gemachtigde daarbij ook rekening heeft gehouden met het gegeven dat het huwelijk, ondanks een eerder negatief advies van de procureur des Konings van 9 juli 2015 (uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op 7 april 2015 om dit advies had verzocht), werd erkend door de ambtenaar met de burgerlijke stand, na een gesprek tussen mevrouw M. en de burgemeester van Wuustwezel. Er wordt hierbij aangegeven dat *“geen verdere elementen (werden) voorgelegd waarop de ambtenaar van de Burgerlijke Stand zich verder op baseerde (geen overzicht van het gesprek)”*, verwezen naar de elementen die bleken uit het interview naar aanleiding van de nieuwe visumaanvraag van 7 september 2015 en gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van voormelde elementen op 30 oktober 2015 besliste wederom het advies van de procureur des Konings te Antwerpen te vragen. Vervolgens wordt aangegeven dat de procureur des Konings in zijn advies van 2 november 2015 de mening was toegedaan dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvraag en worden de in dit advies aangehaalde elementen opgesomd. Ten slotte besluit de gemachtigde dat de erkenning van dit huwelijk bijgevolg zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Er dient te worden vastgesteld dat de in de bestreden beslissing aangehaalde feitelijke gegevens beantwoorden aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier en dat de gemachtigde ook uitdrukkelijk heeft gemotiveerd op grond waarvan hij tot een weigering van erkenning van de buitenlandse huwelijksakte heeft besloten, ook al werd dit huwelijk erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde niet duidelijk zou hebben uitgelegd wat er precies voor zorgt dat er een andere beslissing genomen werd en dat de bestreden beslissing wat dit betreft niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze in dergelijk geval (met name het geval waarin de erkenning van het huwelijk door een andere beslissing teniet wordt gedaan) niet meer de kans krijgt om de beslissing dat het *in casu* om een schijnhuwelijk zou gaan ten gronde aan te vechten, wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek IPR uitdrukkelijk bepaalt dat het beroep tegen de weigering de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte te erkennen, kan worden ingesteld bij de familierechtbank. In de mate dat de bestreden beslissing dit tot voorwerp heeft en de verzoekende partij dit aspect van de bestreden beslissing wenst aan te vechten, kan en dient zij zich aldus te wenden tot de familierechtbank.

Het eerste, het tweede en het vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“Aangezien het huwelijk tussen de heer A(...) en mevrouw M(...) werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wuustwezel;

*Dat uit bovenstaande eveneens blijkt dat er geenszins sprake is van een schijnhuwelijk;
Dat het verhinderen van een echtpaar om een gezinsleven te hebben de schending is van een fundamenteel recht, dat eenieder toekomt, zoals geformuleerd in art. 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en fundamentele vrijheden;*

Dat het in casu het echtpaar onmogelijk gemaakt wordt hun recht op gezinsleven te beleven ondanks het feit dat hun huwelijk werd erkend door de bevoegde instanties;

In de nota van verwerende partij wordt gewag gemaakt van het feit dat er geen duidelijke schending zou zijn van het recht op een gezins- dan wel privé-leven.

Nu beide partners niet in de mogelijkheid gesteld worden om in België hun gezinsleven te beleven en uit te bouwen, ondanks de duidelijke erkenning van hun huwelijk door de Belgische overheid, is an sich een schending van dit principe.

Het reisadvies voor mevrouw M(...) naar de woonplaats van conluant is negatief. De omstandigheden zijn daar niet opportuun om een gezinsleven te beleven. Iet vanuit het standpunt van conluant en zeker niet vanuit het standpunt van mevrouw M(...).

De familieband tussen conluant en zijn familie is minder stevig dan die tussen mevrouw M(...) en haar familie. Zij heeft in België een goede baan, tal van toekomstmogelijkheden, terwijl haar perspectieven in Turkije veel minder rooskleurig zijn.

De perspectieven die conluant heeft in eigen land zijn evenmin benijdenswaardig. Het kan een jong koppel dan ook niet ten kwade genomen worden hun toekomst te willen uitbouwen daar waar het voor hen het meest aantrekkelijke kan zijn. In casu is dat in België.

Het feit dat deze keuze hen niet wordt gegund dan wel toegestaan maakt een inbreuk uit op het recht op een gezinsleven. Zeker als de enige manier waarbij men dat gezinsleven zou mogen uitbouwen een manier is met risico op eigen leven."

3.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu beroept de verzoekende partij zich uitsluitend op een gezinsleven in België, met name met mevrouw M. waarmee zij in Turkije een huwelijk afsloot. Op een privéleven beroept zij zich in het geheel niet.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer onderzocht wordt of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Dit begrip is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Er dient op gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat het in Turkije afgesloten huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw M. er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten en dat de erkenning ervan bijgevolg zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Ook in het kader van haar derde middel betwist de verzoekende partij dat sprake is van een schijnhuwelijk, maar zoals hoger bij de bespreking van de overige drie middelen reeds meermaals gesteld, heeft de Raad geen rechtsmacht zich hierover uit te spreken, zodat aan dit motief van de bestreden beslissing geen afbreuk kan worden gedaan. Zodoende blijft de vaststelling van de gemachtigde dat het in Turkije afgesloten huwelijk niet erkend wordt, overeind. Gezien hieruit volgt dat de gemachtigde het bestaan van een huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw M. niet erkent en zodoende ook niet erkent dat zij als echtpaar een gezinsleven hebben, kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde in deze zin een toetsing aan artikel 8 van het EVRM diende door te voeren. Zodoende wordt een schending van voormeld artikel 8 in deze zin niet aannemelijk gemaakt en dient op het overige betoog van de verzoekende partij in dit verband niet verder te worden ingegaan. Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aanvoert dat anderszins een gezinsleven zou bestaan met mevrouw M. en herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zich in het geheel niet op een privéleven beroept, zodat zij niet aantoonbaar in deze mate over een gezins- en/of privéleven te beschikken, laat staan dat zij zou aantonen dat in deze mate een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen.

Het derde middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE